

Scrierile subversive și istoria lor milenară

Marți 26 septembrie 2006

Gili Cârstea

Un prieten a dorit să ofere pastorului lui una dintre cărțile noastre preferate. După ce a văzut numele autorului, fratele pastor a zâmbit, spunând: „Altă producție din seria ‚Scrieri subversive?’”

Poate a fost o ironie, dar pentru mine afirmația lui este o mare onoare. Este o recunoaștere a faptului că materialele noastre se înscriu în categoria celor pe care împărații lui Israel le tăiau cu briceagul și le aruncau în foc (Ier 36:23).

Ori de câte ori a dorit să vorbească poporului Său, ajutându-l să iasă din încurcături halucinante, Dumnezeu a fost pus în situația jenantă de a descoperi că nimeni nu dorește să publice mesajul Său, astfel ca destinatarii orbi și surzi să poată avea acces la el. Tot ce a mai putut face a fost să apeleze la serviciile unor anonimi, lipsiți de autoritate, de popularitate, fără pregătire școlară, fără maniere elegante, iar uneori chiar lipsiți de răbdarea sfinților.

Pentru generația lui, cartea lui Isaia este extrem de subversivă. Ea urmărea să distrugă chiar temelia religiei lui Israel, căci era un atac frontal asupra sanctuarului:

„Ce-Mi trebuie Mie mulțimea jertfelor voastre, zice Domnul. Sunt sătul de arderile de tot ale berbecilor și de grăsimea vițelilor; nu-Mi place sângele taurilor, oilor și țapilor. Când veniți să vă înfățișați înaintea Mea, cine vă cere astfel de lucruri, ca să-Mi spurcați curțile? Nu mai aduceți daruri de mâncare nefolositoare, căci Mi-e scârbă de tămâie! Nu vreau luni noi, sabate și adunări de sărbătoare, nu pot să văd nelegiuirea unită cu sărbătoarea! Urăsc lunile voastre cele noi și praznicele voastre; Mi-au ajuns o povară, nu le mai pot suferi. Când vă întindeți mâinile, îmi întorc ochii de la voi; și oricât de mult v-ați ruga, n-ascult: căci mâinile vă sunt pline de sânge!” (Isa 1:11-15).

Citind aceste pasaje, niciun iudeu cu mintea la cap nu putea accepta că acestea sunt cuvintele lui Dumnezeu. Cu siguranță, fițuica era o scriere subversivă, căci ataca doctrina sanctuarului, batjocorind întregul sistem al jertfelor și lăsând astfel pe închinători în confuzie.

Ieremia a scris și el cărți subversive, care atacau sanctuarul și batjocoreau pe închinători: „Nu vă hrăniți cu nădejdi înșelătoare, zicând: Acesta este Templul Domnului, Templul Domnului, Templul Domnului!... Cum? Furați, ucideți, preacurviți, jurați strâmb,

aduceți tămâie lui Baal, mergeți după alți dumnezei pe care nu-i cunoașteți!... Și apoi veniți să vă înfățișați înaintea Mea, în Casa aceasta peste care este chemat Numele Meu și ziceți: „Suntem izbăviți!”... ca iarăși să faceți toate aceste urâciuni!” (Ier 7:4.9.10).

Cine aducea tămâie lui Baal? Cine mergea după alți dumnezei? Acestea erau acuzații grave și cu totul neîntemeiate, după părerea lor.

Ezechiel a vorbit și el fără să fie întrebant, iar cartea scrisă de el a fost socotită extrem de nocivă pentru conducerea bisericii, cu totul subversivă. Ezechiel părea un fanatic otrăvit de teoria conspirației. El spunea poporului că elita națiunii de la Ierusalim s-a scufundat în idolatrie, închinându-se altor dumnezei și folosind templul ca sediu al unei noi spiritualități:

„Și El mi-a zis: „Fiul omului, vezi ce fac ei? Vezi tu marile urâciuni pe care le săvârșește aici casa lui Israel, ca să Mă depărteze de Sfântul Meu locaș? Dar vei mai vedea și alte urâciuni și mai mari!’ Atunci m-a dus la poarta curții. M-am uitat, și iată că era o gaură în perete! Și mi-a zis: „Fiul omului, ia săpă în perete! Am săpat în zid, și iată că era o ușă. Și mi-a zis: „Intră, și vezi urâciunile cele rele pe care le săvârșesc ei aici!’ Am intrat și m-am uitat; și iată că erau tot felul de chipuri de târâtoare și de dobitoace urâcioase, și toți idolii casei lui Israel, zăgăvâți pe perete de jur împrejur. Înaintea acestor idoli stăteau șaptezeci de oameni din bătrânii casei lui Israel, în mijlocul cărora era Iazania, fiul lui Șafan; fiecare din ei avea o cădelniță în mână și se înălța un nor gros de tămâie. Și El mi-a zis: „Fiul omului, vezi ce fac în întuneric bătrânii casei lui Israel, fiecare în odaia lui plină de chipuri?”” (Eze 8:6-12).

Amos a căzut și el în păcatul înaintașilor lui subversivi: „Eu urăsc, disprețuiesc sărbătorile voastre, și nu pot să vă sufăr adunările de sărbătoare! Când Îmi aduceți arderi de tot și daruri de mâncare, n-am nici o plăcere de ele; și vițeei îngrășați pe care-i aduceți ca jertfe de mulțumire, nici nu Mă uit la ei. Depărtează de Mine vuietul cântecelor tale; nu pot asculta sunetul alăutelor tale!” (Amos 5:21-23).

Nu mai este cazul să amintim lunga serie a cărților autorilor Noului Testament, care s-au trezit în conflict mortal cu biserica vremii lor, iar scrierile lor sunt considerate subversive până în ziua de astăzi de către co-naționali lor.

Interesant, o asemenea listă lungă de scrieri subversive au devenit astăzi norma teologică și obiectul de studiu pentru milioane de oameni. Dar la vremea lor, ele nu au fost decât un protest slab în fața valului monumental de autoritate clericală în fața căruia poporul se pleca până la pământ.

Poporul bisericii rămășiței nu studiază Tora sau Talmudul, nici alte scrieri ale marilor rabini. Nici nu ne trece prin cap să răsfoim capodoperele rabinelor din Sinedriu. Dar studiem cu sfințenie micile broșurele subversive care demascau erorile marilor campioni ai religiei din vremea lor. Broșurele scrise de cine? Obscuri cetățeni fără pregătire teologică de la periferia vieții culturale a națiunii.

Aceasta fiind o realitate de necontestat, este o onoare să fim acuzați că distribuim literatură subversivă. Recunoaștem că așa facem și suntem bucuroși că avem acest privilegiu.